

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

Decisiones De Matrimonio

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio VI. Argumentum. Agitur de Ministro Sacramenti Matrimonii; & examinatur, An sit Sacerdos, vel ipsi Con juges? Rationes sex pro Sacerdote, quæ tamen evacuantur. Aliæ septem pro Conjugis, quæ ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94595](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94595)

dum negative. *Primò*, quia deficiente Materia, & Forma non potest fieri Sacramentum. Sed Verba contrahentium sunt Materia, & Forma Sacramenti Matrimonii secundum octavam supra relata opinionem; vel saltem habent vim Formæ secundum sextam, & septimam. Igitur cum in Muto, & Surdo deficient verba, idest Materia, & Forma. non potest ab eo fieri Sacramentum Matrimonii. *Secundo*, quia, ut pluries dictum est, Matrimonium retinet naturam contractus, quæ à Christo Domino in nihilo mutata est, quando illud elevavit ad dignitatem Sacramenti. Sanchez de *Matrim. lib. 2. disput. 11. num. 2.* Sed Mui, & Surdi de Jure Civili Matrimonium contrahere non poterant, ut demonstrat Gonzalez in *Comment. ad cap. Apud Sedem. 23. num. 5. de sponsalib. tom. 4.* Ergo neque Matrimonii Sacramentum inire. *Tertio*: Quibus non licet quod minus est, neque quod est majus potest licere; argum. *text. in l. Non debet. ubi Decius tom. 2. de Regul. Jur. l. Relegatorum. §. Potest. ff. de Interd. & Releg. l. Qui indignus. ff. de Senatorib. cap. Cum illorum. de Sent. Excomm.* Sed Mui, & Surdi simul non possunt in civilibus stipulari. *l. 1. §. Mutum. 14. ff. de Verb. Oblig. nec testamentum facere. l. Heredis. 21. ff. Qui testamentum fac. poss. l. §. 1. ff. eod.* quæ omnia minora sunt, quam Matrimonium inire. Ergo Mutus, & Surdus à nativitate non poterit Matrimonii Sacramentum contrahere.

Contrarium tamen est dicendum; ea ratione, quia licet Surdus, & Mutus verba proferre non valeat ad suum consensum exprimendum, potest supplere per nutus, & signa, ut ostendi in meis Decisionibus de *Sacram. Penitent. Decis. XXII.* ubi de Mutorum mirabili ingenio, ac industria tractavi; nutus autem, & signa sufficiunt pro interno hominis consensu declarando, juxta illud Cassiodori *lib. 4. var. Epist. ult. Homines possunt sine oris affatu suum velle declarare.* Ac illud Divi Augustini in *Jo. 23. Ecce nutu ostende quod vis*; necnon juxta relationem Plinii *lib. 6. Histor. cap. 30. scribentis: in Æthiopia nutum, motumque corporis pro sermone fuisse.* Idcirco Mutum, & Surdum posse contrahere Matrimonium, respondit Innocentius III. in *d. cap. Cum apud Sedem. 23. de Sponsalib.* & quamvis textum illum intelligendum esse vel de Muto tantum, vel de Surdo tantum; non autem de Muto, ac Surdo simul putaverint Ancharanus, Parisius Petrus Bollo, & alii relati à Barbosa in *Collect. DD. ibi*, nihilominus verius est, Summum Pontificem intellexisse de Muto, ac Surdo simul, ut comprobant Michalorius de *Surdo, & Muto cap. 49.* Barbosa & Gonzalez in *eod. cap. Cum apud Sedem*; ubi respondet argumentis contrariis dicendo, contractus, ac actus alios verba præcisè requirentes Mutum, & Surdum facere non posse; secus autem illos, in quibus consensus exprimi potest per nutus, seu signa verbis equipollentia, & talis est contractus Matrimonii; & ided Mutos, ac Surdos à nativitate posse ritè, ac validè Matrimonium inire, ac Uxorem ducere docent, præter Canonistas citatos ab iisdem Barbosa, & Gonzalez in *d. cap. Cum apud Sedem*, ac etiam omnes Theologi, quos cumulant, & sequuntur Sanchez de *Matrim. lib. 1. disp. 8. num. 12.* & Diana Coordinatus *d. tom. 2. Doct. Clericali Tom. II. Lib. VI.*

tract. 6. resol. 116. §. 2. & resol. 117. de sumptis ex veteri part. 5. tract. 6. resol. 9. & resol. 10. ubi tamen limitat; si Mutus, ac Surdus esset etiam Cæcus à nativitate; & prædictis omnibus consentit novissimè Coronius *lib. 4. Controv. 4. cap. 1. num. 24.* ubi argumentando de Matrimonio carnali ad Matrimonium spirituale bene infert, quòd Mutus, & Surdus simul à nativitate potest esse capax Professionis Regularis, si alioqui ingeniosus sit, & docilis, ut possit signis, & nutibus intelligere obligationem vitæ Religiosæ, & suum consensum præstare ad illam amplexandam, ac profitendam; ut scripserunt etiam idem Sanchez in *Summ. lib. 5. cap. 3. num. 2. tom. 2.* & Diana Coordinatus *tom. 7. tract. 1. resol. 142.* quæ existit in deordinato, & veteri *part. 5. tract. 6. resol. 34.* in qua alios Theologos, ac Canonistas hoc idem tenentes cumulat; quibus ego addo Bordonum de *Professione Regular. cap. 3. Quest. 15. num. 63.* ubi titubatur in hac permissione; & idcirco in casu practico non omitendus, sed consulendus.

Tandem notandum venit, quòd licet in Matrimonio duplex sit Materia, & duplex Forma; quæ à duobus Conjugibus contrahentibus in quacunque ex tribus relatis opinionibus probabilioribus exhibetur; nihilominus ipsi non faciunt duo Sacramenta; sed unum tantum Sacramentum Matrimonii. Ratio est, quia duplices illæ Materiæ, & Formæ dicuntur partiales, & ex eis integratur Sacramentum ipsum, prout in genere contractus duplex Materia, & Forma in contrahendo proveniens à duobus contrahentibus conficit non duos contractus, sed unum contractum, ut latius demonstrat Emin. Card. de Lauræa de *Matrim. disp. 13. art. 5. ubi num. 81.* dat similitudinem Eucharistiæ, in qua adhibentur duæ Materiæ, Panis scilicet, ac Vinum; & duæ Formæ in consecratione; & tamen non constituunt duo Sacramenta, quia duæ partiales Materiæ, ac Formæ sunt ex quibus unum integrum completur Sacramentum. Etsi hæc similitudo non multum quadret; nam una species consecrata est verum Sacramentum sine consecratione alterius, cum Materia, & Forma Panis non dependeat à materia, & forma Vini; quod secus est in Matrimonio, in quo consensus, & verba unius conjugis pendent à consensu verborum, & consensu alterius; adedut Materia, & Forma, quam exhibet unus ex contrahentibus nihil operetur, nisi concomitanter interveniat Materia, & Forma, quam subministrat alter Conjugum in eodem contractu.

DECISIO VI.

ARGUMENTUM.

Agitur de Ministro Sacramenti Matrimonii; & examinatur, An sit Sacerdos, vel ipsi Conjuges? Rationes sex pro Sacerdote, quæ tam en evacuantur. Aliæ septem pro Conjugibus, quæ illos veros esse Ministros hujus Sacramenti comprobant. Sacerdotis autem verba ad solam benedictionem deservire. Conjuges usque ab initio

D Eccle-

Ecclesiæ coram proprio Sacerdote solitos fuisse contrahere, ab eo benedici, & in Missa communicari ostenditur. Tandem varii, ac curiosi Ritus Romanorum, Gentilium, ac Hebræorum in eorum Matrimoniis in eundis referuntur.

SUMMARIUM.

- 1 Sacra Res ab Ecclesiasticis tractanda.
- 2 Simonia est exigere temporale in administratione Sacramentorum.
- 3 Mulieres Sacramenta ministrare non possunt.
- 4 Parochus ex præcepto Concil. Trid. dicit: Ego vos conjungo &c.
- 5 Suscipientes Sacramentum debent esse distincti à Ministrante.
- 6 Sacramentum Ministrans in mortali mortaliter peccat.
- 7 Parochum esse Ministrum Matrimonii, Doctores qui dixerint?
- 8 Ministri Matrimonii sunt ipsi Conjuges, non autem Sacerdos.
- 9 Clandestina Matrimonia erant vera Sacramenta.
- 10 Copula olim transire faciebat Matrimonium de futuro in præsens.
- 11 Paracho nulla verba dicente, Matrimonium est validum.
- 12 Paracho etiam invito, Matrimonium coram eo contractum valet.
- 13 Eugenius IV. non posuit expressè Ministrum Matrimonii.
- 14 Minister Sacramenti ille est, qui applicat Materiam, & Formam.
- 15 Matrimonii contractus in nihilo fuit immutatus à Christo.
- 16 Conjuges sunt ambo unus Minister totalis Matrimonii.
- 17 Dummodo sint baptizati, ac mentis compotes.
- 18 Procuratores aliorum contrahentes Matrimonium non sunt ejusdem Ministri.
- 19 Laici in casu necessitatis possunt baptizare.
- 20 Parochi sunt Ministri benedictionis matrimonialis, non Matrimonii.
- 21 Mulieres ab Eucharistiæ consecratione, & dispensatione arcentur.
- 22 Verba Parochi in Matrimonio non sunt de forma Sacramenti.
- 23 Eucharistiæ, ac Matrimonii idem est Minister, ac Suscipiens.
- 24 Sacerdos consecrans Eucharistiam tenetur etiam eam suscipere.
- 25 Conjuges contrahentes Matrimonium in mortali peccant mortaliter.
- 26 Sed utrum tanquam ministrantes? an tanquam suscipientes? & num. 28.
- 27 Laici in peccato baptizantes non peccant.

- 29 Parochorum obligatio monendi Sponsos, ne contrahant in mortali.
- 30 Parochi præsentia non concernit essentiam Matrimonii.
- 31 Matrimonia ab initio Ecclesiæ coram Sacerdote celebrata, & ab eo benedicta.
- 32 Conjuges benedicti prima nocte in Virginitate manebant.
- 33 Tertulliani testimonium de Benedictione, Missa, ac Communionem contrahentium Matrimonium.
- 34 Ethnicis Matrimonia contrahabant cum Sacrificio.
- 36 Romanorum Matrimonia fiebant vel per coemptionem, vel per farreationem.
- 36 Ritus varii nationum gentilium contrahendi Matrimonia.
- 37 Matrimonia Hebræorum benedicebantur, & de aliis eorum Ritibus.
- 38 Julius Maurocenus Neophitus ex Judeo laudatus.

Post traditam Materiam, ac Formam Sacramenti Matrimonii, sequitur videre, quisnam sit Minister hujus Sacramenti? Et equidem prima facie videtur dicendum, Parochum, vel alium Sacerdotem de ejus licentia, esse hujus Sacramenti Ministrum ex sequentibus rationibus.

Primò, quia personæ Ecclesiasticæ, ac Deo consecratæ tantum sunt illæ, ad quas spectat ministrare Sacramenta juxta illud Apostoli 1. Cor. 4. Sic nos existimet homo, ut Ministros Christi, & dispensatores Mysteriorum Dei; horum autem Ministrorum gradus unus est Episcoporum, alter Parochorum, alter simplicium Sacerdotum. Ergo horum aliquis tantum debet esse Minister Matrimonii, quod Sacramentum est.

Secundò, quia in cap. Cùm in Ecclesia, de Simonia prohibetur Ecclesiasticis aliquid temporale accipere in administratione Sacramentorum, & in benedicendis Nuptiis sub pœna Simonie; ibi Ne in benedicendis nubentibus, seu aliis Sacramentis conferendis, seu collatis aliquid exigatur, distinctius prohibemus. Ergo Parochus, seu Sacerdos dum benedicit nubentes, iisdem confert Sacramentum Matrimonii, & est ejusdem Sacramenti Minister.

Tertiò: Quia per Sacros Canones expressè prohibitum est mulieribus, ne possint, aut valeant Sacramenta ministrare. cap. Tribus gradibus. dist. 2. Sed quatenus Parochus seu Sacerdos non esset Minister Sacramenti Matrimonii, & illud conjugibus sibi ministrarent, sequeretur, quod Fœminæ hoc ministerium sibi assumerent contra prædictam prohibitionem. Ergo:

Quartò: Quia Concilium Tridentinum sess. 24. de reform. Matrim. cap. 1. determinat verba, quæ proferre debet Parochus in celebratione Matrimonii, ita dicens: Parochus Viro, & Muliere interrogatis, & eorum mutuo consensu intellecto, dicat: Ego vos conjungo in Matrimonium in Nomine Patris &c. Ergo Parochus est Minister conjunctionis illius, & per consequens Sacramenti Matrimonii.

Quinto: Suscipientes Sacramentum debent esse distincti à Ministro idem Sacramentum conferente;

ferente; ut patet in Baptismo, & in aliis Sacramentis, in quibus alius est qui baptizat, & alius qui baptizatur; & alius est, qui Sacramenta confert, alius, qui illa suscipit. Sed si Parochus, vel Sacerdos non esset Minister Sacramenti Matrimonii, ipsi autem conjuges essent Ministri, evaderent simul Ministri, & suscipientes, quod fieri non convenit. Ergo Parochus, aut Sacerdos interveniens de ejus licentia in celebratione Sacramenti Matrimonii, est ejusdem Sacramenti Minister.

Sextò : Minister Sacramentorum si illa ministrat existens in peccato mortali sacrilegium committit, & mortaliter peccat; quia præceptum est, ut ministrarentur ab existentibus in gratia. *Psal. 100. 6. Ambulans in via immaculata hic mihi ministrabat*, quod fusè probat Eminentiss. Card. de Lauræa de Sacramentis in genere disp. 10. artic. 4. ubi refert verba S. Augustini lib. 2. contra Epist. Parmeniani cap. 10. *Omnia Sacramenta obsunt indignè tractantibus*. Sed quando Parochus, vel Sacerdos non esset Minister Sacramenti Matrimonii; sed illud contrahentes sibi ministrarent, ipsi frequenter committerent Sacrilegia; cum eorum plurimi Matrimonium contrahant absque præmissa Sacramentali Confessione, & existentes in peccato mortali. Ergo ad hæc mala evitanda, dicendum videtur, Parochum, seu Sacerdotem esse Ministerium hujus Sacramenti; prout ex his rationibus ita dixerunt, ac tenuerunt Melchior Canus lib. 8. de locis Theol. cap. 5. Gulielmus Estius in 4. Sent. dist. 26. §. 10. Franciscus Sylvius in 3. p. D. Thom. q. 42. art. 2. quæst. 1. quos citat Diana Coordinatus in tom. 2. tract. 6. resol. 96. §. 2. ubi addit, quod hanc opinionem tanquam probabilem videtur admittere etiam Didacus Nungus in 3. p. tract. 1. quæst. 64. art. 6. diffi. 1. concl. 2. & quod magis est, eam placuisse Cardinali Toletò, qui in Summ. libr. 7. cap. 6. num. 4. ita loquitur: *Minister ante Concilium Tridentinum non erat necessarius, quia poterat esse verum Matrimonium sine Ministro; at verò sess. 24. cap. 1. de ref. Matrim. est annullatum Matrimonium clandestinum, & statuitur, ut nisi adjit Ordinarius, vel Curatus, aut Sacerdos de ipsorum licentia, & ad minus duo testes, tunc nullum sit Matrimonium. Jam ergo pertinet ad essentiam Matrimonii Minister cum testibus, at ante non pertinebat*. Ergo etiam juxta Cardinalem Toletum Parochus, seu Sacerdos est Minister hujus Sacramenti.

Nihilominus contrarium est tenendum juxta communem Theologorum, ac Canonistarum doctrinam, concorditer docentium, Ministros Sacramenti Matrimonii semper fuisse, & nunc esse ipsos Conjuges contrahentes, quod demonstratur, & probatur sequentibus rationibus, & argumentis.

Primò : Quia ante Tridentinum Concilium Matrimonia clandestina erant vera Matrimonia, simulque Sacramentum; ut patet ex eod. Concil. *Trid. sess. 24. de ref. Marr. cap. 1.* Sed Clandestina Matrimonia erant illa, quæ fiebant sine præsentia proprii Sacerdotis. cap. Nullus, & cap. Nostrates. 30. q. 7. Ergo Sacerdos non erat Minister Sacramenti Matrimonii, sed ipsi Conjuges contrahentes.

Secundò : Olim Matrimonium contractum per verba de futuro si sequebatur copula, evadebat statim in verum Matrimonium, tanquam

Doct. Clericali Tom. II. Lib. VI.

per verba de præsentì factum, & erat indissolubile; eò quia præsumebatur, quod habentes copulam, ne peccarent, mutassent consensum de futuro in præsentem, & sic contaxisent. cap. Is, qui, & cap. fin. de Sponsal. Sed in eo casu nullus interveniebat Sacerdos. Ergo Ministri hujus Sacramenti sunt ipsi Conjuges contrahentes.

Tertiò : Quia verba Parochi sunt simplicis benedictionis nubentium, non autem consecrationis Sacramenti indicativa. Imò si Matrimonium celebretur à conjugibus coram Parocho nihil dicente cum testibus, est Matrimonium validum. Ergo ipsi conjuges sunt Ministri, non autem Parochus, vel Sacerdos.

Quartò : Ad validitatem Sacramenti requiritur intentio Ministri, & quod in eo sit voluntas faciendi illud Sacramentum. At conjuges contrahentes coram Parocho, & testibus validè contrahunt, etiam si Parochus sit invitatus, reclamet, dissentiat, ac protestetur in contrarium, ut scribunt omnes DD. quos citat, & sequitur Barbosa de Parocho cap. 21. num. 47. & de offic. ac potest. Episc. alleg. 32. num. 84. ac pluries decisum fuit à Rota Romana, coram Cardin. Seraphino Decif. 1099. num. 5. & part. 4. recent. tom. 2. Decif. 431. ubi Paulus Rubeus in Annotat. notat alias Rotales Decisiones num. 14. & 15. & Sacra Congregationis Concilii consimiles declarationes num. 16. Ergo Sacerdos non potest dici Minister hujus Sacramenti, sed ipsi contrahentes.

Quintò : Si Sacerdos esset Minister Matrimonii, fuisset tanquam talis expressus ab Eugenio IV. in Decreto de doctrina Sacramentorum. Sed in eo Sacerdos non exprimitur; imò in §. 16. dicitur, *Causa efficiens Sacramenti Matrimonii est mutui consensus*, (idest contrahentium) per verba de præsentì expressus. Ergo contrahentes ipsi sunt Ministri.

Sextò : Ille est Minister Sacramenti, qui in eo conferendo applicat Materiam, & Formam. Sed conjuges contrahentes applicant in Matrimonio Materiam, & Formam; sive illa sint corpora eorum, ac ipsorum traditio reciproca; sive sint consensus interior, & ejusdem exterior expressio; sive verba reciproca, traditionis, ac acceptionis mutue significativa. Ergo iidem Conjuges contrahentes sunt hujus Sacramenti veri Ministri.

Septimò, ut pluries dictum est, Christus non immutavit naturam contractus Matrimonii, elevando illud ad dignitatem Sacramenti. Sed in esse contractus Ministri sunt ipsi contrahentes. Ergo etiam in esse Sacramenti contrahentes ipsi sunt Ministri Matrimonii; ac proinde, ut ait Martinus in 4. disp. 7. n. 61. uterque efficienter concurrat vel physicè, vel moraliter juxta opinionum varietatem ad gratiam producendam, non solum in seipso, sed etiam in altero conjugè, & ut docet Scotus dist. 26. sub. Lit. M. in 4. sunt ambo unus Minister totalis integraliter, & duo partiales, quia sic concurrunt ad efficiendum contractum. Quare ita tenent, sentiunt, ac docent Sanchez de Matrim. libr. 2. disp. 6. num. 2. Emin. Card. Bellarminus lib. 1. de Matrim. cap. 6. Sotus in 4. dist. 26. q. 2. art. 3. Suarez tom. 3. in 3. p. disp. 16. sect. 1. col. 2. & alii, quos cumulant Adden. ad Cardin. Toletum d. lib. 7. cap. 6. sub num. 4. & Diana Coordinatus

D 2

d. tom.

d. tom. 2. tract. 6. resol. 96. quæ residet in Dia-
næ antiqui, ac inordinati par. 3. tract. 4. resol. 253.
quibus inter novissimos adherent Cotonius in
17 *Controvers. Illustr. lib. 5. contr. 1. cap. 1. n. 24.*
§ 25. addens, dummodò sint baptizati, &
compotes mentis; Emin. Card. de Lauræa de
Matrim. d. disp. 13. art. 6. per totum; ac prædi-
ctus doctissimus Mastrius in 4. disp. 7. art. 2. in
18 *quo sub n. 62.* advertit, quod etiam quando Ma-
trimonium fit per Procuratorem, nuncium, aut
per Epistolam, ipsi principales contrahentes
sunt Ministri hujus Sacramenti, quia ipsi sunt,
qui contractum agunt, materiam, ac formam
exhibent, ac ministrant.

Nec subsistunt argumenta pro contraria opi-
nionē superius adducta. Nam respondetur.

Ad Primum; Personas Ecclesiasticas requiri
19 ad dispensationem mysteriorum Dei, quæ egent
consecratione; non autem in aliis; alioquin se-
queretur, quod Laicus in casu necessitatis non
posset baptizare; siquidem praxis Ecclesiæ habet,
non solum Laicum virum, sed etiam foeminam
baptizare posse; imò etiam infidelem, si inten-
dat facere, quod facit Ecclesia. Igitur non est
inconveniens, Sacramentum Matrimonii à Lai-
cis ministrari, non autem à Sacerdotibus, quia
sic requirit natura hujus Sacramenti, à cujus sus-
ceptione cum ipsi Sacerdotes arceantur, non est
mirum, si ejusdem non possint esse Ministri. Ita
Mastrius d. disp. 7. sub n. 63. & Emin. Cardin. de
Lauræa d. disp. 13. n. 105.

Ad Secundum respondetur ex ipsa lectura tex-
tus in cit. cap. *Chim in Ecclesiæ. De Simonia*, colli-
20 gi, Sacerdotes non esse ministros Sacramenti
Matrimonii; sed ab eis benedictionem dari ipsis
conjugibus, qui coram illis contraxerunt, ac sibi
ipsis Sacramentum ministrant. Sunt itaque
ministri benedictionis nubentium, non autem
ipsius Sacramenti; & eatenus prohibentur sub
pœna Simonie aliquid temporale exigere, quia
eadem benedictio est res Spiritualis, ac rei Spiri-
tuali annexa. Ita Emin. Card. de Lauræa d. disp.
13. num. 106.

Ad Tertium respondetur; textum in cap.
Tribus. De Consecr. dist. 2. arcere mulieres à
consecratione, dispensatione, & custodia Eu-
charistie, non autem à ministerio Matrimonii;
21 idè ubi est opus consecratione, non potest mu-
lier in Sacramenti locum Ministri occupare; se-
cùs autem in aliis, ut hic in Matrimonio, ac in
Baptismo, urgente necessitate, ut dictum est su-
pra.

Ad Quartum respondetur; verba illa, quæ
proferi Parochus super conjuges coram se contra-
hentes ex præscripto Concilii Tridentini, ac Ri-
tualis Romani, esse verba simplicis benedictionis,
22 non autem de forma Sacramenti; & sic non cen-
sentur formalia, sed deprecatoria; ac idè
mutantur juxta diversitatem regionum, & Ri-
tualium; & ubique verba Sacerdotis conspirant,
ut Matrimonium per eosdem conjuges initum,
à Deo benedicatur, & donis cœlestibus, ac
temporalibus cumuletur. Propterea tantum
abest, verba, quæ Sacerdos proferit, esse de
forma Sacramenti, ut, etiam si ab eo omittan-
tur, Matrimonium sit validè initum, & perfe-
ctè completum, ut ait prælaudatus Emin. Card.
de Lauræa d. disp. 13. num. 107. & dictum est
supra num. 12.

Ad Quintum respondetur in aliquibus Sacra-
mentis suscipientes debere esse distinctos à mini-
strantibus; sed non in Sacramentis omnibus;
nam in Eucharistia idem Sacerdos est Minister 23
conficiens Sacramentum, ac Suscipiens; & ita
in Matrimonio iidem sunt Ministri, ac Suscipien-
tes. Ratio autem de hoc Sacramento est, quia
sequitur naturam contractus; ad faciendum verò
contractum ipsi contrahentes exhibent Materiam,
& Formam; & per consequens sunt ejusdem
contractus Ministri; idcirco etiam tales sunt in
ratione Sacramenti. Quod autem in consecra-
tione Eucharistie, Sacerdos, qui eam conficit, 24
teneatur etiam eam suscipere, statutum est in
cap. *Relatum. § in cap. Peracta. de Consecr.*
dist. 2. Quod si non susciperet, Sacrilegium com-
mitteret. cap. *Comperimus. ead. dist.*

Ad Sextum, & ultimum respondetur; con-
juges contrahentes Matrimonium in peccato morta-
li utique peccare mortaliter, & Sacrilegium com-
mittere, quia Matrimonium est Sacramentum 25
vivorum, per se statum gratie supponens, &
idè peccant, quia ponunt obicem gratie ejus.
Non sunt autem concordēs Theologi in definiendo,
An conjuges peccent mortaliter, tum tan-
quam ministrantes, tum tanquam suscipientes
hoc Sacramentum, in statu peccati mortalis?
Alii volunt, eos peccare utroque modo, & tan-
quam Ministros, & tanquam Suscipientes, & 26
sic eos eodem tempore committere duo pecca-
ta. Ita Pontius de *Matrim. lib. 1. cap. 8. num. 11.*
Navarrus in cap. 1. §. *Sacerdos. n. 10. de Penit.*
dist. 6. Alii tenent, etsi utroque modo peccent,
eos tamen committere unum peccatum tantum,
quia una, & eadem actione ministrant, & reci-
piunt Sacramentum. Ita Emin. Card. de Lauræa
d. disp. 13. de *Matrim. num. 110.* Alii verò ma-
gis probabiliter docent, eosdem conjuges pecca-
re quidem mortaliter tanquam suscipientes Sa-
cramentum Matrimonii in peccato mortali, quia
gratie obicem ponunt; sed eos non peccare
tanquam Ministros ejusdem Sacramenti, quia
solus Minister consecratus tenetur ad illud præ- 27
ceptum *Sancta Sancte tractandi* ex vi ejusdem suæ
consecrationis, qua specialiter deputatus est ad
Sacramenta conficienda; unde Laici, quando
baptizant in casu necessitatis, non adstringuntur
illo præcepto. juxta S. Thomam 3. p. quæst. 64.
art. 6. ad 3. Ita asserunt Sanchez de *Matrim. d.*
lib. 2. disp. 6. num. 4. Gutierrez eod. tract. cap.
41. num. 3. Layman lib. 5. tract. 1. cap. 5. num. 9.
& alii, quos numerat, & sequitur Diana Coordina-
tus d. tom. 2. tract. 6. resol. 113. desumpta ex ve-
teri part. 3. tract. 4. resol. 198. quibus consentit
Mastrius ead. disp. 7. sub num. 64. Igitur quoad
prædictum sextum argumentum contrarium, in
nihilò officit, quin ipsi conjuges possint, ac
debeant esse Ministri in Sacramento Matrimonii
quod conficiunt; etsi enim peccent mortaliter, 28
& sacrilegium committant, si extra statum gra-
tie, ac in mortali scienter, existant; qnerantur
hoc gravi piaculo tanquam Suscipientes; non
tanquam Ministri. Et hic advertant Parochi,
quanta sit eorum obligatio monendi Sponfos, ac
Sponfas, ut confiteantur peccata sua, antequam
ad contrahendum Matrimonium accedant, &
ut illud Sacramentum piè, sanctè, & in gratia
recipiant; quod utinam omnes Rectores ani-
marum adverterent, & operarentur, ne ipsi
sint

fini Deo rationem reddituri tot Sacrilegiorum, quæ à contrahentibus Matrimonium in peccato mortali, ob eorum incuriam, committuntur.

Hucusque deducta nos monitos faciunt, ac certos reddunt, præsentiam proprii Sacerdotis in contractu Matrimonii, ejusque benedictionem super conjugibus contrahentibus, non spectare ad essentiam ejusdem contractus, qui ante Tridentinum Concilium etiam sine proprio Sacerdote validè fiebat; sed ad Ritum, ac solemnitatem ejusdem contractus, tantique Sacramenti venerationem: siquidem ab initio Ecclesiæ statutum fuit, ut Matrimonia coram Sacerdote celebrarentur, & solemnem ab eo Conjuges benedictionem obtinerent, ut legitur in Epistola prima S. Evaristi Papæ creati Anno 112. in tom. 1. Concilior. pag. mibi 311. cujus hæc sunt verba, relata etiam in cap. Aliter. 30. quest. 1. videlicet: *Aliter legitimum non sit conjugium, nisi ab his, qui super ipsam sceminam dominationem habere videntur, & à quibus custoditur, uxor petatur, & suo tempore sacerdotaliter, ut mos est, cum precibus, & oblationibus à sacerdote benedicatur, &c.* Similiter in Concilio Carthaginensi IV. quod celebratum fuit Anno 390. sub Siricio Papa, (& habetur in eodem tom. 1. Concilior. pag. 757. ita fuit dispositum, ut referatur etiam in cap. Sponsus 30. q. 5. Sponsus, & Sponsa cum benedicendi sunt à Sacerdote, à Parentibus suis, vel à Paranympis offerantur; qui cum acceperint benedictionem, eadem nocte pro reverentia ipsius benedictionis in Virginitate permaneant. Imò Tertullianus, qui per integrum sæculum cum dimidio ante hoc Concilium florebat, Anno scilicet 230; de hoc solempni ritu, & Sacerdotali conjugum benedictione, aliisque piis actionibus sic scriptum reliquit in lib. 2. ad Uxor. in fin. Unde sufficiam ad enarrandam felicitatem ejus Matrimonii, quod Ecclesia conciliat; & confirmat oblatio, & obsignatum Angeli renuntiant? Quæ verba declarat Emin. Cardin. Baronius in suis Annalibus Ecclesiasticis ad Annum 57. n. 48. ita dicentes: *Sed hæc singula explicemus; antiquos enim Ecclesiæ mores Annalibus nostris intertexere ex instituto suscepimus. Quod igitur ad primum pertinet Ecclesiæ fidelium conciliat Matrimonium, dum per Sacerdotem contrahentium mutuo elicto prius consensu, junguntur in unum eorum dextera, quibus accedit osculi sancta libatio, atque velatio; de quibus item Ritibus idem Tertullian. de Veland. Virgin. cap. 11. in fin. & S. Gregorius Nazianzenus Epist. 57. Quod addit: Confirmat oblatio: Missa insinuat Sacrificium, quod (ut antiqui Rituales Libri Ecclesiastici tradunt) in Matrimonii confederatione offerri à Sacerdotibus consuevit. Et quid mirum si hoc facerent Christiani, cum nec Ethnici sine Sacrificio nuptias contrahere soliti fuerint? Post verò eisdem contrahentibus à Sacerdote solitam Sacram Eucharistiam (ut etiam nunc fit) impartiri, idem Tertullianus alibi docet (De Monagam. cap. 11) Illi, Sacerdotes videlicet, sic dabunt viros, & uxores, quomodo bucellas. Quod præterea idem ait: Et obsignatum Angeli renuntiant: Per Angelos Tertullianus intelligere Sacerdotes consuevit; Sacerdotes enim Matrimonium inter partes antea pactum in Ecclesia denunciare solent. Hucusque*

Emin. Card. Baronius, ex cujus verbis conspiciere licet, etiam in primis Ecclesiæ sæculis, Parochos consuevisse denuntiationes Matrimoniorum facere, conjuges contrahentes in Ecclesia Sacerdotali benedictione munire, pro iisdem adstantibus Missam celebrare, ac illos Sacra Eucharistia reficere.

Quòd autem etiam Ethnici (ut supra inquit Baronius) in contrahendis Nuptiis sacrificium adhiberent, ostendunt Bollingerus lib. 3. de Imperat. Roman. cap. 17. Dempsterus Additamen. ad cap. 37. lib. 5. Antiquit. Rosini; & alii, quos citat Sherlogus tom. 2. in Cantic. Vestigat. 1. sect. 1. num. 4. & ex Canonistis Gonzalez in Commentar. ad cap. 1. De Secund. Nupt. num. 6. tom. 4. & præcipuè sub num. 18. ubi latè ex Cicerone, Plinio, Valerio Maximo, & aliis de solemnitatibus, ac Ritibus publicis Paganorum in eorum Matrimoniis celebrandis fieri consuetis disserit, & concordat Petrus Gregorius Tholosanus in Syntagmat. Jur. Univ. lib. 9. cap. 5. in quo postquam ostenderit duos præcipuos fuisse modos apud Romanos contrahendi Matrimonium; unum per Coemptionem, quo paucis de nariis Vir fingeat emere sceminam, scemina autem Virum; alterum per Farreationem; conjugibus scilicet farre in manibus adinvicem tenentibus; & coram decem testibus sibi promittentibus, sacrificabantur panes farrei; descendit ad indicandos varios alios solemnes ritus diversarum nationum in Nuptiis ineundis, ita à num. 42. & seqq. scribens: Feruntur & plures diversarum nationum ritus. „Cymbri, ut ajunt, „ubi depactum erat Matrimonium, ungues refecabant, & Sponsus Sponsæ, & è contra, Sponsa Sponsæ segmenta dono mittebat; quæ si mutuo acceptarentur, Matrimonium ratum erat, „arque tunc simul veluti conjuges conveniebant. Inter Teutonicos Uxor Marito, Maritus vicissim Uxori capillos reddebat, in quo faciendi consensus Nuptias perficiebat. Apud Armenios, Sponsus scindebat extremum auriculæ dexterae Sponsæ; Sponsa autem Sponso extremum sinistrae; & hoc solo ritu perficiebatur Matrimonium. Apud Elamitas Sponsi, & Sponsæ mutuo sibi usque ad sanguinem pungebant digitum cordis, præsentibus invitatis, & ita firmabatur Matrimonium. Apud Numidas uterque conjugum spuebat in terram, & luto indè facto in symbolum Matrimonii, frontes mutuo inungebant. Daci mutuo se amplectebantur, & iis, qui adstant, novum nomen imponebant; quod si hilarè acciperent, ratum erat Matrimonium. Apud Hungaros Sponsi mutuo sibi imagunculas argenteas præmittebant, quibus receptis jucunda Nuptiæ celebrabantur. Mos apud Sicionitas, ut futurus Vir calceum pedis dexteri Sponsæ mitteret; Sponsa autem Sponso sinistri, Apud Tarentinos, proximis utrinque in convivium vocatis, perficiebant Matrimonium, manducantibus Sponso, & Sponsa eadem manu. Scytæ mutuo sibi tangebant primum pedes, post genua, dehinc cubitos, frontes, oculos, aures, & tandem se exosculabantur, eoque ritu in perpetuum firmabatur Matrimonium. Apud Cardienfes, Sacerdotes „ ad

„ad domum Mariti ibant, ubi conveniebat Mulier, ibique accendebant ignem, qui nunquam extingui, saltem dum viverent, debebat: nam si extingueretur, fiebat divortium; & erat instar repudii, nisi simul quadraginta annis vixissent: indeque abiit in Proverbium, *pro Repudio aquam igni injicere. Hucusque Tholosanus.*

Quod si Gentiles adhibebant solemnes ritus in eorum Nuptiis, non est credendum ab his se
37 abstinuisse Hebræos. Hi enim dum Matrimonium contrahebant, benedicebantur, ut constat in nuptiis Tobiae junioris, & Saræ, quos Raguel benedixit, ut legitur *Tob. 4.* dicens: *Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob vobiscum sit, & ipse coniungat vos, impleatque benedictionem suam in vobis.* Idcirco ipse Petr. Gregor. Tholosanus d. libr. 9. Syntagmat. Jur. num. 21. hæc subdit: *Inter Judæos habetur benedictio Sponsaliorum, in qua qui benedictioni prepositus est, sumit Calicem, & recitat Orationem: Qui creas fructus Vitis &c. & aliam Sponsalibus accomodat; postea bibit vinum, & subinde propinat Sponso, & Sponse, implentur & postea septem dies convivii.* Hoc idem servari his diebus à Judæis testatur Julius Maurocenus,
38 olim inter ipsos Rabbinus doctissimus Venetus, sed gratia Dei præventus ad Fidem Christianam conversus, qui Romæ in Collegio de Propaganda Fide Magister linguae Hebraicæ assumptus, librum composuit, Typis Romæ impressum Anno 1683. in quo conatur, Judæos ad viam veritatis vocare, & eos de incredulitate, ac erroribus convincere. Agens autem de eorum caeremoniis in Matrimonio contrahendo part. 2. cap. 60. pag. 985. ita differt:

„Nel giorno dello Spozalizio ambedue gli Sposi digiunano finche si faccia la cerimonia della funzione, mà per devozione. Le Donne Vedove si rimaritano di Giovedì. Nel giorno, e nell' hora destinata alla cerimonia v'è lo Sposo accompagnato da molta gente, e da Rabbini, e Cantarini. che lo vengono à ricevere, alla Sinagoga dopò mezo di all' orazione *Mincà, ò Vespere*, come si disse alla facc. 416. V'è poi similmente in casa della Sposa, & ivi sotto un baldachino, in presenza di tutti loro, si pone à canto alla Sposa, coprendosi ambedue col *Taleth*, cioè con quel manto de penda- coli, che si spiegò nel cap. 10. All' hora il Rabbino, ò il Cantore, preso in mano un bicchiero, ò carafa piena di vino, dice le seguenti benedizioni intitolate, *Benedizione de gli Spozalizzi detti Irušin; Benedetto tu Signore Dio Rè del Mondo, Creatore del Vino &c.* quali finite, affaggiando di quel vino il Rabbino, ò il Cantarino fa, che lo Sposo, e la Sposa hevano del medesimo. Ciò fatto lo Sposo mette in dito alla Sposa l' anello, Nuziale dicendo: *Ecco, che tu sei Sposata à me con questo anello conforme alla Legge di Moisè, e d' Israele.* E' quì gl' assistenti gridano ad alta voce: *Mekudescet, Mazal Tou, besman Tou*; che vuol dire: *Santificata, ò Sposata con buona ventura, con buon augurio.* Sottoscrive poi lo Sposo la carta dotale, e la sottoscrivono anche i Rabbini, ò altri Testimoni; e lo Sposo ne giura l' osservanza, toccando il lembo della veste del Rabbino, che gliela porge à questo fine.

„Si fa poi la seconda funzione dal Rabbino medesimamente con un' altra carafa di vino in mano, e canta altre sette benedizioni, che sono registrate nel sopradetto Rituale, e tutte insieme sono dette *benedizione de Nisceivin, ò Matrimonii*; Quali finite, il Cantarino affaggia di quel vino, e ne dà allo Sposo, & alla Sposa; e riavendo in mano la carafa, la getta in terra col resto del vino, gridandosi di nuovo da tutti: *Con buona ventura*: Dicono poscia il Salmo 65. *Jubilate Deo omnis terra*; e si termina la funzione detta *Le sette benedizioni*, e quella sera lo Sposo fa convito à i parenti, & amici, dalli quali suol anche essere regalato di zucche, ro, e di confezioni, e tal volta d' argento, e d' oro lavorati, conformel' usanza, e costume del paese, e nel fine del convito si replicano di nuovo le riferite sette benedizioni.

Sequitur prædictus Auditor narrare, quod post convivium fiunt concentus musici, ac saltationes usque dum veniat hora ducendi ad thalamum nuptialem eosdem Sponso: quæ solemnitates, & gaudia nuptialia non distant à parabola decem Virginum, quæ accipientes lampades suas exierunt obviam Sponso, & Sponse, ut legitur in Evangelio S. Matthæi cap. 25. ubi Cornelius à Lapide sub Vers. 1. ita scribit: *Nota. Olim, uti nunc, Sponso honoris causa addebantur comites juvenes, egregii, & ornati: Sponse verò Virgines eaque sepe decem numero. Porro nuptias celebrabant noctu; quocirca Sponsus vespere adibat domum Sponse, ubi honorifice, & laute à parentibus Sponse exceptus, inde Sponsam in aedes suas, aut, si ille anguste forent, in amplam convivii nuptialis domum deducebat; ibique nuptias celebrabat, & consummabat: juvenes autem, & Virgines utrique advenienti honoris causa obviam prodibant, proferentes tædas pronubas, præsertim ex spina alba, easque quinque. Judæi autem non videntur olim habuisse usum cereæ ad lumina, cerearumque tædarum, sed olei, unde in scriptura crebro est mentio lampadarum, & lucernarum. Et hæc satis sint ad innuendos Studiosis ritus antiquos, ac solemnitates Gentium in Matrimonii contrahendis, occasione benedictionis, ac caeremoniarum, quas faciunt Parochi super Sponsis in Ecclesia, non tanquam hujus Sacramenti Ministri, sed uti testes necessarii pro ejus validitate post Concilium Tridentinum.*

DECISIO VII.

ARGUMENTUM.

Explicatur indissolubilitas Matrimonii; & pro ejus intelligentia repetitur illa divisio, quod Matrimonium aliud dicitur tantummodò Ratum; aliud verò Ratum, & Consummatum simul. Proponuntur, & solvuntur quatuor curiosa dubia, sed scitu necessaria, circa consummationem Matrimonii. Ostenditur Matrimonium consummatum esse indissolubile, & hanc indissolubilitatem provenire tum à Jure Divino, cum à Jure Naturali pluribus rationibus comprobatur. Objecta quatuor contra has rationes.